

førte paa Statsregnskabet som Udgift. Det mærkelige ved de fleste eller i alt Fald mange af disse Udgiftsposter — jeg nævner saaledes de mere end 2 Millioner Kr. til Middelgrundsførtet — er, at de ere af den Befrafenhed, at den Gang, Finansaaaret begyndte, den 1ste April 1893, vidste den daværende Krigsminister og hans Kolleger meget godt, at i Finansperioden fra 1ste April 1893 til 31te Marts 1894 vilde man tage disse Udgifter, ja, jeg siger vistnok ikke for meget, naar jeg siger, at de havde besluttet at tage disse Udgifter. Det var givet, at man vilde bygge videre paa Middelgrundsførtet, og at der vilde medgaa Millioner dertil. Rigesaa stiller det sig med Hensyn til andre Udgifter, men alligevel gør man sig ikke en Gang den Ulejlighed, om jeg maa have Lov til at bruge dette Udtryk, at føre dem op paa Budgettet. Den nævnte Sum findes ikke paa Krigsministeriets Budget. Ganste vist kommer man saa i Januar eller midt i Finansaaaret og begærer en Tillægsbevilling, om hvilken man paa Forhaand ved, at man ikke faar den. Da saa Folketinget har strøget den, og Tillægsbevillingsloven kommer til dette Ting, saa acquiescerer dette Ting ved de Bevillinger, Folketinget har givet, og Loven bliver stadfæstet af Hans Majestæt Kongen. Nu skulde man tro, at den hellige Grav var velbevaret, og at vedkommende Minister selv skulde betale Pengene; men nej, Udgiften kommer frem paa Statsregnskabet, ledsaget af disse omtalte Brekker. Det er jo dog en ganste fastslaaet Regel, at Udgiftsposter, om hvilke man før Finansaaaret begynder, altsaa naar Finansloven behandles i Rigsdagen, ved, at de ville falde i det kommende Finansaar, bør optages paa Finansloven og ikke bør kunne tages paa forventet Tillægsbevilling. Hvorfor man nu har behandlet disse Poster paa den Maade, staar mig ikke klart; jeg forstaar ikke, hvorfor den højtærede Krigsminister ikke har opført det paa sit Budget, og den højtærede Marineminister ikke paa sit. Jeg forstaar ikke ret, hvad Meningen er med, at dette Ting acquiescerer ved eller stadfæster en Tillægsbevillingslov i den Form, hvori den kommer fra det andet Ting, naar man ved, at der er en hel Række Poster, som Ministeren enten har givet ud eller er i Færd med at give ud, og som ikke ere paa denne Tillægsbevillingslov. Jeg fremhæver hele dette Forhold, ikke fordi det, som den ærede Ordfører sagde, har aktuel Betydning, men fordi det forekommer mig klart, at det netop paa disse Punkter viser, hvor uholdbar hele den statsretlige og finansretlige Teori er, hvorpaa vi have levet i saa mange Aar.

Man kan opstille en smuk Teori om, at naar Tingene ikke kunne blive enige, træder den foreløbige Lovgivningsmagt i Kraft og Funktion med Hensyn til Finansloven, og man kan saa sige, at Ministerierne lægge deres Budgetter, og det, der optages paa Budgetterne, skal saa være Reglen og Vejledning for det kommende Finansaar. Det ser dog ud som en Teori. For mig og mine Venner er det i og for sig temmelig ligegyldigt, om der over Kolonnen for Udgifter paa Finansloven som Overskrift staar: bevilget, naar det dog ikke er andet end en foreløbig Lov — med Tillægsbevillingsloven, naar den er vedtagen af Rigsdagen, er det naturligvis noget andet — eller om der kun staar disse Brekker. Vi indstille, at alt det, som ikke har andet end provisorisk Hjemmel, ikke kan passere, og om Hjemmelen søges i en provisorisk Finanslov eller i en fgl. Resolution, eller der slet ingen Hjemmel er, det er os temmelig ligegyldigt, det er os altfammen lige godt eller rettere lige slet. Men hvorfor de Herrer, der staa paa et andet Standpunkt, Regeringen og de Herrer, der støtte den i dens Ansuelser med Hensyn til Finansloven, ikke ville gøre sig den Ulejlighed at se at staffe noget, der kunde ligne en Slags Hjemmel for slige Udgifter, forstaar jeg ikke ret, thi nu staar det som det rent brutale: der er taget 2 à 3 Millioner Kr., uden at man har mindste Hjemmel derfor. Man kan vise tilbage i Tiden og sige, at Middelgrundsførtet er vedtaget for adskillige Aar siden, og at man maa blive ved at give Penge ud, efterhaanden som Arbejdet strider frem, men det kan jo ikke være tilfredsstillende, thi det er givet, at der for hvert Aar skal ny Bevilling. Selv om man en Gang er bleven enig om at ofre 9 eller 14 Mill. paa Middelgrundsførtet, udelukker det ikke, at der konstitutionelt set skal en Bevilling for det paagældende Finansaar, i hvilket Udgiften afholdes. Jeg synes, da man jo ikke helt vil stryge § 49 af Grundloven — hvor der jo staar, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel enten i Finansloven eller i en Tillægsbevillingslov — at det vilde have set smukt ud, da man nu en Gang opstiller den Teori, at en foreløbig Finanslov og en foreløbig Tillægsbevillingslov kunne være lige saa gode som en af Rigsdagen vedtagen Finanslov eller Tillægsbevillingslov, om man da havde stoffet Hjemmel for saadanne Udgifter som disse ved at saa en Tillægsbevillingslov, om ogsaa kun en foreløbig. Med andre Ord, man skulde ikke have accepteret den Tillægsbevillingslov, som Folketinget er gaaet ind paa, men have